

Washburn

t e s t

'Nuno Bettencourt' N4

'Timing is everything' moet men bij Washburn spijtig hebben gedacht; op het moment dat Extreme volop in de belangstelling stond was de goedkopere versie van Nuno Bettencourt's gitaar nauwelijks leverbaar vanwege een staking in Korea (ja, ook daar!). Inmiddels zijn die problemen de wereld uit en kan er weer gekozen worden: wordt het de N2 of toch de N4?

In GITARIST nummer 10 vond je reeds een uitgebreide test van de N2. Ditmaal neemt Michiel Roelse de duurdere versie, de N4, onder de loep.

De N4 is een exacte replica van Nuno's oorspronkelijke gitaar die bestond uit een verkleinde Schecter body met een Warmoth hals, een Floyd Rose tremolo en Bill Lawrence elementen.

In tegenstelling tot zijn goedkopere Koreaanse broertje wordt de N4 in Amerika gemaakt. Behalve in prijs zijn er uiteraard meer verschillen tussen beide gitaren. Neem bijvoorbeeld de elementen: de Washburn humbucker in de halspositie van de N2 is bij de N4 vervangen door een Seymour Duncan '59; meest opvallend is natuurlijk de 'Stephens Extended Cutaway' van de N4, die bij de N2 ontbreekt. Deze halsbody bevestiging garandeert uitstekende bereikbaarheid van de hoogste regionen van de hals en was al op eerdere Washburn gitaren te zien.

Body en hals zijn niet gelakt, maar wel bewerkt met een soort olie die het hout enige bescherming moet bieden. Je went er snel aan, hoewel het een enigszins vreemde lucht verspreidt.

Reken erop dat deze gitaar na verloop van tijd knap smoezelig wordt, tenzij je hem slechts met zijden handschoenen aanraakt.

De N4 heeft een kleine, elzehouten body en weegt opvallend weinig; de balans is uitstekend en al met al is dit een instrument dat zó prettig aanvoelt, dat je hem niet snel meer weglegt.

De esdoorn hals is niet te dik en niet te

dun en samen met de ebbehouten toets en de jumbo frets doet hij direct aan Gibson denken. De breedte van de hals meet bij de topkam 44 mm. en bij het halselement 57 mm. De Kahler/Floyd Rose tremolo werkt prima en is voor de verandering in de fabriek al correct afgesteld. Indien gewenst kan er zowel omhoog als omlaag het nodige mee uitgehaald worden.

De praktijk

Vreemd genoeg ontbreekt bij de N4 de push/pull pot waarmee het brucelement enkelspoels kan worden geschakeld. Het aantal klanken van de N4 is daardoor beperkt tot drie.

Ook de toonregeling ontbreekt geheel, net als op de N2.

De Seymour Duncan in de halspositie is gemodelleerd naar de Gibson PAF en de klank is warm, maar zeker niet wollig. Dit element heeft ruim voldoende "punch" om er, ik noem maar wat, een overtuigende versie van 'Little Wing' mee te kunnen spelen.

De Bill Lawrence in de brugpositie vind ik wat nasaal klinken, doordat het middengebied sterk geaccentueerd wordt; dit levert echter een uitstekend sologeluid op wanneer je vervorming gebruikt.

Gecombineerd leveren beide elementen een Strat-achtige klank met veel diepte die vooral geschikt lijkt voor akkoordenwerk. Alle drie geluiden zijn kwalitatief uitstekend en wijken bovendien voldoende af van andere merken om te mogen spreken van een heel eigen karakter.

Naar verluidt heeft Bettencourt op zijn exemplaar een modificatie aan de volumepot laten uitvoeren die hem in staat stelt snel tussen cleane en overstuurde geluiden af te wisselen en dat zou aan de N4 een welkome toevoeging zijn.

Conclusie

Met de N4 heeft Washburn een compact, licht en uitermate professioneel spelend en klinkend instrument afgeleverd dat in een groot aantal stijlen zijn weg zou moeten kunnen vinden. Het is een gitaar zonder franje die het beste van Fender- en Gibson-achtige ontwerpen combineert en dat koppelt aan een geheel eigen karakter. Het schijnt dat Nuno Bettencourt inmiddels opnieuw aan het ontwerpen is geslagen, maar het lijkt geen twijfel dat deze gitaar nog jaren mee kan.

Bruto-adviesprijs:
fl. 3950,-/Bfr. 84450

Voor meer informatie:
Weerts Import-Export BV Westzaan.
Tel. 075-288675 ●